

НАРОДНИ ВЪРВАНИЯ

Съ приемане на християнството, повечето езически вървания сж били прехвърлени отъ езическитѣ божества къмъ християнскитѣ светци. Простиятъ народъ не е можалъ да скжса връзкитѣ си съ прадѣдовската старина, която е проникнала въ езика му и, заедно съ него, въ възгледа на живота и природата; всѣки день и часъ тя му се е припомняла въ хилядитѣ думи и изражения, вѣнъ отъ които той не е можалъ да излага мислитѣ си. За да може народътъ да се откаже съвършено отъ образитѣ и върванията създадени отъ езичеството, трѣбвало е да се откаже отъ езика си, въ който сж олицетворени тѣ всички, което е било вѣнъ отъ предѣлитѣ на възможното; той неволно е внасялъ въ областъта на новата християнска религия въззренията отъ миналото, сближавайки ги даже отъ съзвучието на думитѣ или на понятията.

Макаръ нашата митология и да не е точно установена, но, до колкото може да се изтъкне за сега, Перунъ е билъ който въ езическо време е управлявалъ гръма и мълннията, който е ездялъ по небето, поразявалъ е демонитѣ съ огнени стрели, проливалъ е дъждъ и помагалъ на жътвата. Сжщитѣ черти народната фантазия е предала и на св. Илия. Св. Власий, по едно случайно съвпадение на името му съ езическото божество. Власъ, е станалъ покровителъ на домашния добитъкъ. Подобни примери се срещатъ на често, и нѣкои отъ тѣхъ сж отбелязани въ по-нататъшното изложение.